

[Udenrigsministeren.]

folkningsgrupper Adgang til at fremføre deres Ønsker for Konferencens saakaldte „Timgaftsraad“, uanset at de paagældende Befolkningsgrupper ikke var organiseret som selvstændige Stater.

Paa Fredskonferencen i Paris i 1946, der udarbejdede Fredstraktaterne med Tysklands europæiske Forbundsfæller, blev der, saa vidt jeg ved, ikke givet Adgang for nationale Mindretal til selvstændigt at fremsætte deres Ønsker eller gøre deres Synspunkter gældende over for Konferencen. De nationale Mindretals Interesser blev udelukkende varetaget af Regeringerne i de Stater, de var knyttet til ved nationale Baand.

Vi har derimod set, at der paa De Forenede Nationers ekstraordinære Plenarforsamling i April og Maj i Aar, der behandlede Palæstina-Spørgsmaalet, er blevet givet Adgang for baade arabiske og jødiske Organisationer til at fremsætte Henvendelser til Konferencen og faa deres Synspunkter taget under Overvejelse.

Hvorledes det vil gaa paa en kommende Fredskonference om Tyskland, om man der vil tage Hensyn til Henvendelser fremsat af nationale Mindretal eller Folkegrupper, kan vi ikke vide. Jeg kan paa det nuværende Tidspunkt end ikke udtale mig om Sandsynligheden for det ene eller det andet. Men jeg vil dog nævne, at Sydslesvigerne ikke er den eneste Folkegruppe, der har fremført Ønsker over for Stormagterne angaaende den fremtidige Ordning af deres Forhold. Ogsaa de saakaldte Lausitz-Serbere i Spreewald-Området Sydøst for Berlin har gjort det. Og vi ved altsaa, at de stedfortrædende Udenrigsministre paa deres Møde i London uofficielt har modtaget Sydslesvigerne Henvendelse. Den kan altsaa komme til Drøftelse.

Den danske Regerings Støtte til Henvendelsen vilde vel nok øge dens Chancer for at komme til Behandling under Fredsforhandlingerne, men en Forudsætning for, at Danmark kan støtte den, maa være, at Danmark kan staa bag de Forslag, den indeholder, og gøre Kravene til sine.

Den danske Regering kan ikke paa een Gang forfølge de Maal, der har fundet Udtryk i vort Memorandum af 31. Januar 1947, og de Maal, som Sydslesvigerne har sat sig. Sydslesvigerne stræber efter Fri-gørelse for tysk Overhøjhed, medens det danske Memorandum foreslaar en administrativ Adskillelse mellem Slesvig og Holsten under tysk Overhøjhed. Den Opfattelse, at Danmark paa een Gang kan frem-

sætte sine egne Ønsker og samtidig være Advokat for Sydslesvigerne Ønsker, der ikke er identiske med vore, kan jeg ikke tiltræde. Forudsætningen for at yde officiel Støtte til Sydslesvigerne Ønsker maa være en ny Rigsdagsbeslutning.

Der har hidtil ikke paa Rigsdagen kunnet skabes Flertal for en Politik, som gaar ud over det hidtidige Grundlag, vore Memoranda af 19. Oktober 1946 og 31. Januar 1947, og Regeringen har ved flere Lejligheder forpligtet sig til at føre sin Udenrigspolitik paa dette Grundlag. Det er ganske klart, at Regeringen ikke i et saa vigtigt Spørgsmaal kan føre en Udenrigspolitik i Strid med Rigsdagens Flertal, og det har den heller ikke forsøgt. Hertil kommer, at det for mig staaar saaledes, hvad jeg tidligere har givet Udtryk for, at jeg tillægger det stor Betydning, at Rigsdagen, saa vidt det overhovedet er muligt, staaar enig bag Regeringen.

Men, spørger man, er dette Grundlag, som Rigsdagen er enedes om, tilstrækkeligt? Hvis Udenrigsministeren mener, at Tiden er løbet fra det, har han da ikke Pligt til at gøre Rigsdagen opmærksom derpaa?

Hvilke er da Udsigterne for Gennemførelsen af den Politik, der blev opstillet i vort Memorandum af 19. Oktober 1946? I dette fremsatte vi Ønskerne om at sikre den dansksindede Del af Sydslesvigs Befolkning almindelige demokratiske Rettigheder og Adgang til fri kulturel og politisk Livsudfoldelse, om at Flygtningene skulde fjernes fra Sydslesvig og om administrativ Adskillelse mellem Sydslesvig og Holsten. Derudover fremsatte vi Ønsket om at opnaa Adgang for Danmark til under kommende internationale Forhandlinger at varetage de nationale danske Interesser, som er knyttet til den fremtidige Ordning af Forholdene i Sydslesvig.

Vi maa erkende, at de førstnævnte af de Maal, der er opstillet i dette Memorandum, kun i begrænset Omfang er blevet naaet. Den britiske Regering har endnu ikke kunnet befri Sydslesvig for Flygtningene, idet den har henvist til de store Vanskeligheder, som en saadan Flytning vil være forbundet med. Som jeg tidligere har nævnt, synes der dog nu at være Udsigt til nogen Lempelse. Vi har ikke faaet Svar paa vor Anmodning om den administrative Adskillelse, men baade med Hensyn til kulturel og politisk Ligeberettigelse har der dog været visse Fremskridt at notere.

Udsigterne for at trænge igennem med disse Ønsker har saaledes hidtil ikke stillet sig lyst. Men kan vi deraf slutte, at enhver